

ПРОВІД СЕЛА

Харків, 13 березня 1942.

На Україні покладено край колхозній системі господарювання. Знищене знаряддя закріпачення багатомільйонного селянства. Навіки зникає з лиця землі найпотворніший, найжорстокіший, антиприродний, ворожий народові витвір «мудрої» політики кремлівського узурпатора Сталіна.

Український народ, українське селянство радісно зідхає на повні груди. Вдихає свіже, вільне, запашне повітря своїх безмежних, віднині розкутих степів.

З новими, неподоланими силами береться господарювати по-новому, для себе, для дітей своїх, для нащадків своїх, для їхнього і — головне — для власного добробуту, український селянин.

У зв'язку з цим гостро міняється весь лад сільського життя. Буйним цвітом розквітне і зацвіте на оновленій землі людська ініціатива. Люди, працюючи з доброї волі, в ім'я власних інтересів, не поглядатимуть на схід та захід сонця, не чекатимуть заклику славнозвісного «бригадира», «ланкового» чи ще якогось пригінчого до роботи. Люди ставатимуть до праці за давнім звичаєм. Коли захочуть. Коли їх до того спонукає добра воля. А добра воля ніколи у нашого, з давніх-давен славного працьовитістю народу не розминалася з вимогами матері-природи. А мати-природа — це найкращий опікун нашого селянства.

Воля праці, воля відпочинку, воля культурної розваги й мистецько-естетичної насолоди благами життя — віднині в руках самого народу, в руках селянства, в руках кожного громадянина зокрема.

І тому зараз особливо важливо нагадати керівникам сільського життя, прововоді нашого українського села, яке дочекалося, нарешті, справжнього визволення з-під гнітючого багаторічного большевицького уярмлення, про його найсвятіші обов'язки. Про обов'язки з налагодженням розхитаного, зруйнованого, покаліченого колхозною системою сільського життя.

Червоний ворог розбитий, але ще не добитий. Фронт боротьби ще тягнеться вздовж України, а подекуди проходить і по українській землі. Наші друзі-визволителі напружують сили для остаточного знищення опору советів. Наші друзі-визволителі не шкодують нічого: ані своєї блискучої воєнної техніки, ані колосальних коштів, ані тисяч молодих життів своїх славних вояків, щоб створити й у нас, як у всій Європі, новий лад життя. Без тлетворного, розкладницького впливу жидівства і варварського, дикунського, антилюдського, антиприродного владування большевізму.

І наш найсвятіший, найпочесніший і найвідповідальніший обов'язок — своєю працею допомогти славетним німецьким Збройним Силам остаточного подолати нашого спільного ворога, ворога всього людства — червону московсько-комуністичну примару.

І найсвятіший, найпочесніший і найвідповідальніший обов'язок прововоду нашого села, персонально — сільського старости — дбати про те, щоб усі життєво-необхідні потреби Збройних Сил наших друзів задовольнялися безперебійно, повною мірою. Робилося це й дотепер по всій Україні залюбки. Ми глибоко віримо, що робитиметься безвідмовно й надалі. До цього, насамперед, закликаємо відповідальний провід нашого села, наших представників нової влади на селі — сільських старост.

І справа не тільки в тому, щоб чека-ти вимог представництв німецького військового командування на виконання того чи іншого завдання. Наш сільський громадський старостат повинен пам'ятати, що в міру виявлення ним самим почину, ініціативи в справі допомоги і широкого сприяння всім заходам і потребам німецького війська, він тільки виконує свій святий і почесний обов'язок вдячної за визволення громади, вдячного за неоціненну допомогу українського народу.

Насамперед провід села повинен подбати про весняний засів. Жадного клаптика незасіяної землі, щоб не тишився ворог! Жадної невикористаної земельної ділянки! Добре підготувати реманент, тяглову і робочу силу, зібрати добротний засівний матеріал — це те, про що треба подбати старостам сьогодні, щоб, своєчасно засіявши землю, забезпечити життя населення на цілий наступний рік.

Далі. І в наслідок хижацького владування чекістсько-енкаведівських банд, і в наслідок масових мобілізацій гарматного м'яса для сталінських шанців, село наше сьогодні збезлюдніло. Нема того двору, та й нема тієї хати, де б не ридала за засланим у далеку сибірську тайгу чи на дикі Соловецькі острови чоловіком — дружина, сином — мати, братом — сестра, батьком — малі діти. Та нема на всій Україні того серця людського, яке б не обливалося кров'ю, не стискалося болізно на згадку про мобілізованих, побитих, покалічених у лавах червоної армії, молодих, дужих, найкращих сил нашого села, дорогих і єдиних годувальників полишених напризволяще діток і безпомічних, безпорадних старих батьків та матерів.

І другий найсвятіший і найпочесніший обов'язок сьогоднішнього проводу села, персонально — громадського старости — подбати про немічних і безпорадних. Староста мусить попідкуватися тим, щоб не залишилося на терені його села, хутора, присілку тощо того двору, який би не зміг на повну потужність наступної весни стати до землі, до роботи, до праці, яка б забезпечила всіх живих потрібною на грядущий рік живністю.

І праця з засівом у полі й на городі, і відновлення, налагодження й поступове розширення та збагачення господарства кожного двору, і відновлення знищеного хижацьким хазяйнуванням большевиків тваринництва, птахівництва, садівництва, і всього, що дає людині змогу жити заможнo, багато, щасливо, — все це повинне стати як першочергове завдання старости в його повсякденній роботі.

Де бракує робочої сили в розореній сім'ї, треба подбати про притягнення тієї сили зовні, десь з-поза села, хоч би і з віддаленіших від села міст, де безліч люду дорослого, фізично здорового, не має до чого рук докласти. Де бракує тягла, реманенту, — допомогти на цю першу весну, згідно з вказівками німецької влади, обробити землю спільно кількома чи багатьма родинами, спільно використати спільний реманент, тяглову живу силу, трактор, де його пощастило зберегти, плуг, борону, сівалку.

Особливо безпорадним і немічним громадянам — обробити землю громадою, підтримати вбогих громадською допомогою продуктами, харчуванням, молодняком тварин для плекання тощо. Не дати, всупереч лихій, ворожій волі большевиків, загинути жадній людині, допомогти перебути тяжкий час до врожаю. Поставити на ноги тисячі й тисячі господарств, засуджених червоними виродками роду людського на загибель. І тим допомогти загальній справі, допомогти відродженню рідного краю, всього українського народу.

Далі — на провід села припадає обов'язок нематеріального порядку, обов'язок культурного відродження, розвитку і розквіту нашого села. Дбати про школу, про лікарню, про ветеринарний пункт, про забезпечення господарства агрономічними силами, про задоволення потреб віруючих, про організацію освітніх закладів, мистецьких гуртків, про налагодження зв'язку з містом, а в місті — з його культурними закладами.

Багато навколо громадського старости на селі є ентузіастів — громадян, що охоче стануть у пригоді й допоможуть старості в його багатогранній, почесній, відповідальній і корисній роботі для налагодження вільного, щасливого життя на вільній, оновленій землі українській.

До цього закликаємо громадських старост і всіх, хто чуває себе щирими дітьми Великої і віднині вільної від жахливої потвори — колхозів України!

Ол. ВАРАВВА.